

[Krag.]

Grundskyld, ligesom han er det, men der er bare den Forskel, at medens han arbejder imod en saadan Ændring i vor Skattelovgivning, arbejder jeg for den. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg udtrykkeligt, da jeg før havde Ordet, gjorde opmærksom paa, at jeg er af den Opfattelse, at Grundskylden som Hovedbasis for Beskatningen af fast Ejendom har en forskellig Mission i By og paa Land. Ligesom Beskatningen af Jord bør være Hovedbasis ude i Landbruget, saaledes bør Beskatning af Bygninger være det væsentlige indenfor Byerne og er det jo ogsaa gennem den Skatteordning, som vi nu har.

Denne Beskatningsordning undergaar jo aldeles ikke den dybtgaaende Ændring ved dette Lovforslags Gennemførelse, som det konservative Folkeparti har Interesse i at hævde under denne Forhandling. Jeg forstaa meget godt, hvorfor det konservative Folkeparti har denne Interesse, for nu skal det jo lyde ud over Landet akkurat ligesom i 1926: Nu er den store Ulykke i dansk Beskatning sket, nu har atter Venstre gjort det, som man her kalder det tredie Skridt til at ophøje Grundskylden til den eneste Bærer af Ejendomsbeskatningen her i Landet. Hvilken Ulykke er ikke her sket! Hvad er det ikke for en Svigten af Principper! Hvad er det ikke for et Forræderi overfor Jordbesiddernes Interesser, der her er begaaet!

Saadan drog man jo ud i 1926, men de voldsomme Raab blev i Løbet af forholdsvis kort Tid til ganske svage Pip, som man nu hører grumme sjældent. Og hvorfor? Fordi der ikke var nogen som helst Realitet i den Agitation, de Konservative den Gang lavede. Da Folk saa Virkningen beskatningsmæssigt, var der ingen Ørenlyd for denne Agitationsform.

Derfor siger jeg til det ærede Parti: Stem nu meget hellere Tonen ned, lær af Erfaringen, for dersom det ærede Parti starter sin Agitation paa dette Grundlag i 1933, ligesom det gjorde det i 1926, saa vil Resultatet blive akkurat det samme negative for dem, som det blev den Gang.

Nu siger det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen — og det samme er udtalt af et andet æret Medlem af det konservative Folkeparti, hvis overordentlige Indsigt paa alle mulige Omraader tvinger ham til at give sit Besyv med i en hvilken som helst Sag, vi her har til Behandling —, at Valgmaaden til Amdsraadene intet som helst har med Beskatningsproblemet at gøre.

(A. C. D. Petersen: Nej, det sagde jeg rigtignok ikke). Ja, saaledes maatte jeg forstaa Deres Udtalelse. Det kan være, at den har været uklar, og at jeg har misforstaaet den, og hvis det er Tilfældet, beklager jeg det, men saa konstaterer jeg altsaa en absolut Uoverensstemmelse mellem den første konservative Ordfører i denne Sag og Viceordføreren i alle Sager, som, før det ærede Medlem H. A. C. D. Petersen sidst talte, havde Ordet. Thi i hvert Tilfælde paastod Viceordføreren det, som jeg her siger. Men naar nu det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen saa afgørende tager Afstand fra den Betragtning, som det nævnte andet ærede Medlem af det konservative Folkeparti var Talsmand for, behøver jeg jo ikke at beskæftige mig dermed — jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen, naar han nu faar Ordet, vil gøre op med sin Kollega, hvad denne Sag angaar.

Jeg gentager, at vilde man gaa til en betydende og efter min Mening paakrævet Ændring af de Skatteprincipper, som skal bringes til Anvendelse i Amtskommunerne, saa var Tiden inde, da man gennemførte den ændrede Valgmaade til Amdsraadene, men da forsømte det ærede konservative Folkeparti dette. Naar det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen siger, at han jo havde Held til under Behandlingen af Amdsraadsvalgloven at fremsætte et Forslag, som ogsaa jeg havde Sympati for og stemte for, ja, saa kan jeg ikke sige andet end, at jeg havde under den Sags Behandling virkelig stor Sympati for det ærede Medlem og ikke blot det. (Afbrydelse: Naa, naa). Jo, det havde jeg virkelig, og jeg gav det ogsaa afgørende Udtryk.

Jeg havde stor Sympati for det ærede Medlem, og jeg kan forsikre ham om, at jeg havde ogsaa stor Medfølelse med ham, som sad der i Udvalget, jeg tør ikke sige forladt af Guder og Mennesker, men i hvert Fald forladt af sine egne Partifæller — ligesom han jo i Realiteten er det i den Sag, vi behandler her — og, ligesom under disse Forhandlinger, paa alle mulige Maader søgte, desværre uden Held, at bringe sine Partifæller til Fornuft. Til syvende og sidst stillede han saa et Forslag, som ganske vist var meget daarligt formet, og som ganske vist med Hensyn til de i Forslaget indførte Tal paa Vælgerne var Udtryk for en Urimelighed, men som dog hvilede paa et vist sundt Princip, idet det vilde bevare det mest værdifulde i den bestaaende Valgordning, og derfor gav jeg det af det ærede Medlem